

og siden paa Børnens Haand, og denne dobbelte Betskatning synes jeg ikke er rigtig. Den Mand, der giver sine skattepligtige Børn Gaver til deres Underholdning, maa være fri for at faae de Gaver besatte paa sin egen Haand; ere Børnene derimod ikke skattepligtige, saa komme Gaverne jo ind under den anden Familieforsørgelse, som der paahviler Familiefaderen, og der svares da Skat af den Indtægt, han anvender dertil, ligesom af enhver anden. Det var egentlig kun disse Ord, jeg vilde udtale om det, som jeg mener, falske Princip, der er opstillet, thi med Hensyn til Arv, som den ærede Minister omtalte, kan der jo slet ikke være nogen som helst anden Grund til at undtage den end den, Ministeren anførte, nemlig: „at Staten beskatter den saa høit, at man mener, Kommunen ikke bør ramme den senere“, og da jeg anerkjender dette, kan jeg ogsaa slutte mig til, at den undtages fra Betskatning, medens jeg dog fra Principets Side finder, at Arv ligesaa vel burde være Gjenstand for Betskatning som enhver anden Indtægt.

Det under Nr. 39 stillede Endringsforslag have de fleste af de ærede Talere stillet sig imod; jeg derimod maa rigtig nok slutte mig til det, og jeg udtalte mig ogsaa i denne Retning ved Sagens første Behandling. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Rahser) opfattede det paa en meget smuk Maade, idet han meente, at det var en Gjæld, man skyldte Naturen, at man var bleven godt opdraget, og at man ogsaa som Afbetaling paa denne burde opdrage sine Børn vel; ja det er jo en Ting, som vi Alle erkjende, og som enhver honnet Mand søger paa bedste Maade at fyldestgjøre, men der kan jo dog være Grund til at lette denne Forpligtelse for ham, forsaavidt man kan knytte denne Lettelse til faste Regler, saaledes som her er skeet, og jeg synes, at den Skattelettelse, som her er ansat, som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde saa meget imod, nemlig 25 Rd. for hvert Barn,

er saa overordentlig billig, at jeg fra den Side ikke kan have det Ringeste imod at slutte mig dertil. Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Rahser) forudsatte, at i mange Tilfælde, naar en ældre Mand blev ernæret af sine Sønner og blev støttet af dem, saa var det Penge, han havde udlånt, som han fik tilbage, saa skal jeg dertil bemærke, at man ogsaa kan stille Forholdet omvendt; thi det kan være, at han har Døttre, det kan være, at de blive ugifte ældre Piger, som han maa ernære, naar han bliver gammel og næppe kan ernære sig selv. Hvad det angaar, at en Mand, der har mange Børn, skulde arbejde med større Kraft og Iver for dem, saa at han i den større Arbeidsdygtighed skulde finde Erstatning for det, han maa betale, da vil dette ikke i alle Tilfælde holde Stik; i nogle Tilfælde kan det vel siges, men ofte seer man, at den barnløse Maad arbejder med større Ufortrydthed end den, der har en stor Familie at ernære. Endelig skal jeg med et Par Ord omtale § 12, som er foreslaaet at skulle udgaae. Jeg maa rigtig nok holde paa denne Paragraph, skjøndt jeg fuldkommen erkjender, at den ikke ganske hører hjemme i en Lov om Indkomstskatten, men den danner en Bro fra den ældre Tilstand til den nyere, og den særlige Grund til, at jeg holder paa denne Paragraph, er den Ret, som den hjemler dem, der have brugt Selvangivelse. Jeg anseer nemlig Selvangivelse for at være noget af det Rigtigste, der er i hele denne Skattelov, og som bør fremmes paa enhver mulig Maade, da det er den eneste gode Maalestok, man kan faae for at bedømme deres Skatteevne, der staae i samme Stilling som de, der have angivet deres Indkomst, og den bedste Vasis, paa hvilken man kan bygge en fuldkommen rigtig og retfærdig Betskatning. Jeg skal ved en senere Paragraph, hvor denne kommer under Omtale, tillade mig nærmere at begrunde, hvad jeg her har sagt om Selvangivelsen, og for Diebliffet indskrænke mig til disse Bemærkninger.